

2013. november 21. - **Negyvenötéves népidemokratikus rothasztás, és annak 20 éves tartósítási kísérlete után a kötelező pártokrácia szűk mozgásterében végre 2010-ben a magyar választók meghatározó többsége elutasította a baloldal uralkodását, megelégedve végre a garázdálkodást.**

A demokrácia nyugati típusában – a keletivel szöges ellentétben – mindenféle programmal lehet pártot alapítani, amit ha elegendő jelölő támogat, állami költségen bekerülhet a törvényhozás házába, megfelelő többséggel a kormányzói hatalomba is. A 45+20 év után előállt változást a baloldal nehezen viseli, úgy érzi, és azt ki is fejezi, hogy ha nem a baloldal gyakorolja a hatalmat, akkor az már nem demokrácia. Nemcsak a magyarországi baloldaliak nyugtalankodnak ilyenképpen, hanem az Európai Unióban is, amelybe a szovjet átnevelőtábor után besoroltattunk, de Uncle Sam is felhúzza a szemöldökét, ami már félelmet is kelt, hiszen gyakorta megharagszik és odacsap, ahol másképpen értelmezik a népuralmat.

A hazai baloldalon most nagyon szorgoskodnak megállapítani, hogy Magyarországon odalett a demokrácia. A felfedezést nem is a magyar nép tudomására szánják, ahol csak kinevetnék őket, hanem a nemzetközi rendre ügyelő nagyhatalmaknak, tennék már sínre a demokrácia kisiklott szekerét.

„Hogyan kerülhetett sor a köztársaság lerombolására húsz évvel a létrehozása után?” – kérdezi Kis János Az összetorlódott időben című írásában. Kis János neves marxista (amit később megtagadott és liberálisra lett) filozófus, aki most a győztes kapitalizmus által a magyarok részére előírt köztársaságot félti. Kijelenti hogy „a harmadik köztársaság megbukott. Az itt kifejtett gondolatok arról próbálnak mondani valamit, hogy a harmadik köztársaság bukása és a »nemzeti együttműködés rendszerének« kalandja után milyen feltételek közt lehet kísérletet tenni a negyedik megalkotására és megszilárdítására.... Ha a 2010 utáni közjogi, gazdasági és társadalmi dűlő sokkhatása meghozza a tanulságot, hogy az alkotmányos berendezkedést mindkét oldalon nagy önmérséklettel kell óvnia, akkor tartózkodni fognak attól, hogy politikai küzdelmeikben a végsőig kihasználják pillanatnyi erőfölényüket. Újraindulhatnak a kölcsönös önkorlátozás gesztusai, melyek révén a felek kinyilvánítják készségüket az együttműködésre.”

És mi van akkor, ha a választók jövő tavasszal sem kívánják meg a szerelmet a baloldallal?

Rauschenberger Péter, egy másik liberalista így szólt a témához:

„Azért bukott el a köztársaság, mert az állampolgárok egy jókora részének értékelése szerint nem teljesítette azokat a dolgokat, amelyeket egy köztársaságtól el lehet várni. ... 2010 után az történt, hogy egy maroknyi professzionális politikus úgy ítélte meg, hogy számukra előnyös, ha felszámolják a köztársaság közjogi rendszerét és alkotmányos kultúráját, és úgy látták, ezt megtehetik a politikai megsemmisülés kockázata nélkül. A »nemzeti együttműködés rendszere«, amit a Fidesz a köztársaság helyébe állított, voltaképpen annak a 2002-ben már világosan kifejezett meggyőződésnek a gyakorlati megvalósítása, hogy a jobboldal lényegénél fogva nemzeti, míg a baloldal ugyancsak lényegénél fogva nemzetidegen, ezért nincs szükség a hatalom megosztására, ellenőrzésére, korlátozására biztosító, időnként konszenzuskényszert teremtő közjogi rendszer és alkotmányosság fenntartására. Helyette, a rendszer létrehozóinak szándéka szerint, a nemzet lényegét megtestesítő párt centrális erőtere fogja meghatározni a politikai (és gazdasági) viszonyokat, lehetőleg évtizedeken keresztül, ahogy az a második világháború előtt is volt. ... Nincs köztársaság a különböző politikai nézeteket valló

állampolgárokat egyesítő politikai közösség nélkül. A jobb- és baloldal egymásra rímelő, egymást erősítő és igazoló anakronisztikus politikai világképei azonban polarizálták, és végül felszámolták (vagy esetleg igazából megszületni sem engedték) ezt a közösséget. A köztársaság intézményeit a jobboldal rombolta le, a köztársaság mint morális közösség megszűnéséért viselendő felelősségben azonban a baloldal is osztozik, sőt a baloldalnak abban is része van, hogy a jobboldalon a régi, a köztársasággal összeegyeztethetetlen világkép vált uralkodóvá.”

A jobboldal anakronisztikus politikai világképe mindkét liberalistánál: visszatérés a Horthy-rendszer eszmeképébe, és annak értelmetlen folytatása. A köztársasági eszme felsőbbrendűségét valló hit elfeledtetni velük, hogy a magyar nép emlékezetében elevenen él az ezeréves Magyar Királyság képe, és az eddigi köztársasági időszakok szomorú emléke. A baloldaliak – hiszik vagy ámítják – azonosítják rövid történelmi szereplésüket a köztársasággal, amit mindhárom alkalommal idegen hatalmi erő kényszerített az országra.

Nem a köztársaság, hanem a magyar állam a magyar nép együttlétének alkotmányos kerete. A magyar állam nem azonos a köztársasággal. A magyar államot a honfoglaló Árpád vezér hozta létre. A magyar állam közjogi kerete lehetett, illetve volt: előbb fejedelemség, Szent Istvántól királyság, jelenleg köztársaság. A köztársaság nem a nép, nem az ország, nem az állam, csupán az államigazgatás intézménye, neve is arra utal: államforma.

Nem a köztársaság bukott meg a nemzeti kormánypártok győzelmével, hanem a politikai baloldal, mert kifogyott az előlegezett becsületből. Megszűnt egy hosszú, szomorú, rendellenes állapot, amelyben tisztes politikai gyakorlatnak számított az ország érdekeinek elárulása külhatalmak szolgálatában, a média által propagált, parlamentbe bejuttatott, kormányerőre juttatott politikai pártok által.

A baloldal nemzetellenessége történelmi tradíció – lehet, hogy nem mindenütt, de – Magyarországon a Kiegyezést követő kapitalizmus megjelenése óta folyamatosan. A magyarországi baloldal nemzetközisége nem a nemzetek közötti kapcsolatok nemzetérdekű építését szolgálta, hanem mindenféle idegen érdek hasznát és érvényesülését Magyarországon. Miután a magyar kapitalizmus építői idegenek voltak, az lett volna természetes, ha a kizsákmányolt munkások érdekvédelmi szervezeteiben az ország munkásosztálya érdekvédelme kap hangsúlyt, mint más országokban nyugaton. Az egész magyar szakszervezeti hálózatban a nemzetköziség volt mindennek elvi alapja. Mit jelentett a magyar munkásnak a nemzetköziség? Semmit. Nem látott ő világot, más országokat, arra sem tellett neki, hogy hazája más tájait is megismerje. A munkásszervezetek nemzetközi érdekeket szolgáltak, mint kiderült, mindig a nemzetközi nagytőke pénzelte azokat. A kizsákmányolt munkásban gyűlöletet keltettek a társadalom középrétege ellen, annak felfejlődő vállalkozásai ellen, végülis a nemzeti tőkés vállalkozások ellen, hogy az így megnyílt lehetőségekbe betelepdedjenek a nemzetközi nagytőke vállalatai. Európa keleti felének jelenlegi zsákmányterületén a Szovjetunió takarította el a nemzeti tőkés vállalkozásokat, hogy azok kommunista kezelői potom pénzen eladják a nemzetközi társaságoknak.

Mi is hát a baloldal? Minden olyan politikai származék, amely a francia forradalomból vallja eredetét. A közös alap a materializmus és az internacionalaizmus. A cél a hatalom kiteljesítése. A kommunizmusnak is megvolt a szerepe a nemzetközi porondon virágzásában is, lombohullásában is.

Sok kommunista szervezet válságos helyzetbe került a szovjet állam leszerelése során. Jórészüik persze átállt a tőke szolgálatába, hiszen jellemzőjük az opportunizmus. Maradt néhány eszmehű, ezek most éppen viaskodnak a nagytőke európai unióbéli nyomulása

következményeivel.

Érdemes megfigyelni, a tőkeellenességben következetesen megmaradt kommunisták veszik védelembe az Európai Unió által veszélyeztetett nemzetállamokat. Az itt következő idézetek a Le MONDE diplomatique Magyar online oldalain olvashatók, és nem szükséges további magyarázatot fűzni hozzájuk:

„A neoliberális, szabadpiaci unió a demokráciától, a közhatalomtól megszabadult szűzföldre vált. Az európai integráció olyan politikai konstrukció, amely mintegy megelőző csapásokkal teljesen függetlenítette magát a népszuverenitástól. ... A helyzet akkor vált egyre tarthatatlanabbá, amikor a végleg neoliberális irányba forduló integráció nyíltan hadat üzent nemcsak népei érdekeinek, hanem kinyilvánított véleményének is, azaz a népszuverenitásnak. ... Mindenkinek elege van a megszorításokból és ebből a neoliberális Európából – ez a bizonyosság ellenben nem felel meg elitünknek. ...

Még a magunkfajta internacionalisták számára sem elhanyagolható tény, hogy a hírhedt Trojka (Európai Bizottság – Európai Központ Bank – IMF) az államadósságok teljes megfizetésére irányuló válságkezelő megoldási javaslatai – amelyek egyszerű diktátumok – nem csupán nyomorba, társadalmi-kulturális visszaesésbe, politikai válságokba taszítják a népeket, hanem lábbal tiporják az országok szuverenitását. Nem véletlen, hogy a hetvenes évek óta nem látott masszív, milliós népmozgalmak elsősorban természetesen osztályharcok, de nem is annyira másodsorban antikolonizációs küzdelmek is: az euró-zóna-periféria lázadásai a Szent Szövetség Európája ellen.

Az igazi internacionalisták ma unióellenesek. Ezért minden baloldali politikának vállalnia kell a bátorságot, hogy megszegi az európai szabályokat, javasolja megváltoztatásait, akár felveti az unióból való kilépés kérdését is (többnyire persze taktikai okokból).

Az európai elitek példátlan gögjét mutatja, hogy a Bizottság (elsősorban a mandátuma végén járó Barroso nyomására) a minden irányú válság körülményei között, az európai népek teljes bizalommegvonása légkörében, ezernyi megoldatlan problémával a szőnyeg alatt, megkezdte a tárgyalásokat az Egyesült Államokkal egy szabadkereskedelmi övezet létrehozásáról! Erre természetesen semmiféle felhatalmazásuk nincsen.

Ma már jól tudjuk, hogy noha a második világháború utáni Európa pacifikálása természetesen létkérdés volt, azonban ebben maguknak a népeknek a lehető legkisebb szerep jutott. Európa »alapító atyáinak« együttműködése nem a »népek barátságának« szimbóluma volt, hanem egy transznacionális elit akciója, amelynek sikere elsősorban az Egyesült Államok stratégiai érdekeinek, a nemzeti tőkés osztályok politikájának, a német ügyeknek és még sok minden másnak eredője volt.

Ma már ez persze majdnem mindegy – de nem teljesen. Egyrészt mind ennek leszögezése megszabadít minket egy intellektuális és gyakorlati béklyótól: attól a legendától, hogy »a nemzetek állama a nacionalizmus, a gyűlölet és a háború melegágya«, míg »Európa a békéé és a haladásé« (és persze ennek örök tükörképétől: »az unió ellenzői, kritikussai nacionalisták«). Előbbi még igaz is lehet, azonban elkendőzi a lényegét, hiszen mind ennek nem sok köze volt az integráció igazi történetéhez. És ez el is vezet minket a dolog másik oldalához: túl az említett politikai érdekeken az európai integráció (sőt bizonyos szempontból az egész 1945 utáni politikai berendezkedés) elsősorban és mindenekelőtt a népszuverenitás gyakorlásának jelentős háttérbe szorítását jelentette.”

Nem lehetett kevesebbet idézni az internacionalizmust, az igazi eszményit híven követő írásból, amelynek „baloldalisága” is az, amit csak a nagyon kevés idealista vállal. Ugye milyen különleges játéka a sorsnak, hogy a tőkeellenes meggyőződésüket megtartó baloldaliak

felfedezik a népszuverenitás megtagadását az Európai Unió részéről, pénzügyi politikájukkal pedig nyomorba, társadalmi-kulturális visszaesésbe, politikai válságokba taszítják a népeket. Rájöttek és kimondják, hogy nem a nemzetek állama a nacionalizmus, a gyűlölet és a háború melegágya.

Szociális elkötelezettség, nemzeti elhivatottság

Itt jutunk el egy másik baloldali megvilágosodás esetéhez, aminek jó esetben hasznos politikai következményei lehetnek. A Budapesten jó egy éve tartó választási egységbe összeállni akarás bugdácslásán szórakozik az ország, miközben zászlót bont egy új párt, amit a szenzációra kíváncsi média szinte észre sem vesz. Pedig évszázados különlegesség: baloldalinak vallja magát, és szociális elkötelezettséget hirdet, de nem nevezi magát szocialistának. Már ezzel is elhatárolódni látszik a szocialista nevet viselő párttól, amelyről bebizonyosodott szociális érdektelensége. Ami még különösebb, az új párt nemzeti elhivatottságot hirdet. A mai világban, amikor a nemzeti szó társít a fasiszmuossal? Így együtt is kilóg a sorból a mai demokrácia világában:

„Mi politikai ideológia helyett egy programalapú kooperációt valósítunk meg, amelynek két megkerülhetetlen pillére van. Az egyik a szociális elkötelezettség, a másik pedig a nemzeti elhivatottság.”

Egy ismert politikus, volt házelnök, dr. Szili Katalin mondta ezt egy interjú során november 6-án. Ennek ellenére pártját baloldaliként jelölte meg. Kérdésre így válaszolt:

„A magukat baloldalinak nevező pártok, beleértve az MSZP-t, alapvetően mindig is neoliberális gazdaságpolitikát folytattak, ez az oka a Fidesz–KDNP 2010-es kétharmados győzelmének. Ugyanakkor a másik oldal olyan lépéseket is tesz, amelyek inkább tekinthetők baloldalinak. Ilyen a bankok, a multinacionális cégek megadóztatása vagy éppen a rezsicsökkentés. Ebben a tekintetben Magyarországon a jobb- és baloldaliság a hagyományos módon nem értelmezhető.”

Valóban nekünk is fogalmi tévedésnek tűnik, ha valaki baloldaliként nemzeti politikát hirdet, hiszen a magát baloldalinak nevező politikai nemzetköziség minden ágy alá benéz fasisztákat felkutatni. Persze, sokat írtak, beszéltek baloldali értékekről az egypártidiktatúra kommunistái, de arról mindenki tudta, hogy az csak annak érték, akinek a szovjet megszállás felszabadítás volt. Minden a népe, tiéd a gyár, tiéd a föld magadnak műveled, közben lesöpörték a padlást is, nehogy maradjon valami a rohadt kuláknak.

Úgy látszik, Szili Katalin vissza akarja szerezni a baloldal kifejezés pozitív értelmezését:

„Ízlésem ellen való ezt emlegetni, de 2009. július 4-én azért köszöntem le a házelnöki posztról, mert az MSZP kongresszusán hiába javasoltam, hogy forduljunk balra, és tegyük meg azokat a lépéseket, amelyek egy korszak lezárását követően minimalizálják egy súlyos vereség esélyét. Mivel ez nem történt meg, a Fidesz megteheti és meg is teszi azokat az átalakításokat, amelyeket a kétharmad biztosít számára. Ma az önmagukat legerősebbnek nevező ellenzéki politikai erők nem adnak világos álláspontot, programot, csak azt, hogy Orbán Viktornak mennie kell. Ez – szójátékkal élve – több mint kevés. Egy felelős politikai erőnek viszont meg kell mondania, milyen világot kínál a választóknak, ebben nem lehet maszatolni, oldalazni. Nem lehet egyszerre azt mondani, hogy munkát, kenyeret adok, miközben olyanokkal szövetkezem, akik a bankok és a multik adóztatása helyett alkukat kötnének velük, azaz újra egy neoliberális gazdaságpolitikát vezetnének be” – vélekedik az MSZP és az Együtt–PM szövetségéről Szili Katalin.

Szili Katalin 2010. október 4-én jelentette be, hogy kilép az MSZP-frakcióból, mert új pártot alapított, így a párttagsága is megszűnt. Elhatározásának közvetlen okaként azt jelölte meg,

hogyan az MSZP-nek az önkormányzati választási vereséggel vége van, ezért új baloldali pártra van szükség. Szerinte az MSZP nem értékelte társadalmi visszaszorulása okait, és képtelen volt szakítani a neoliberális nézetrendszerrel. A párt összeomlása kizárólag a nemzeti érzést és a szociális érdeket mellőző neoliberális politika számlájára írható. A politikai baloldal veresége nem jelenti azt, hogy nincs igény sokszínű, újraformált baloldali szerveződésekre, mozgalmakra. Ugyanebben az évben június 4-én pedig egyedüli szocialistaként vett részt a trianoni békeszerződés évfordulójára meghirdetett Nemzeti Összetartozás Napján. Az önálló ösvény végül olyannyira eltávolodott az MSZP-től, hogy függetlenné válása után 2010 végétől arcát és nevét adta a Fidesz alkotmányozásához, és az új alkotmány fontosságáról beszélve végighaknizta velük az országot.

Tizenkét párt, illetve egyesület összefogásával új párt megalakulását jelentette be Szili Katalin a múlt hónapban, október 17-én. A párt neve? Közösség a Társadalmi Igazságosságért (KTI), célja egy olyan együttműködő politikai szervezet létrehozása, amelyben minden csatlakozó egyenrangú, és amely közös munkával választható alternatívát kínál az ország gazdasági, szociális, kulturális fejlődése, közjogi rendjének biztosítása és társadalmi békéjének megteremtése érdekében.

– Nagy társadalmi igény van egy új, szociálisan elkötelezett, demokratikus és nemzeti alapon szerveződő politikai alternatívára – indokolta a Szociális Unió vezetésével megalakult, új párt indulását. Mint elmondta, egyik pólushoz sem kívánnak csatlakozni, mindenkiétől különböző programmal jelentkeznek. Az új „programszövetséget” a 12 alapító párt és egyesület mellett számos szervezet támogatja, 160 képviselőjelöltjükkel indulni kívánnak a 2014-es választásokon.

– Minden politikai erő háborúban áll a többiekkel, a leszakadó tömegek problémáira eddig csak látszatintézkedések születtek. Új stílus, új emberek, hitelesség, igazságosság és szolidaritás kell – fogalmazott Szili Katalin. A szegények világnapja alkalmából a párt programjából kiemelte: azonnali törvénymódosítás kell, hogy a tél közeledtével családok ne kerüljenek utcára egy hibás banki termék miatt. Átfogó bérreform szükséges, és felül kell vizsgálni a privatizációs szerződések betartását – tette hozzá.

A volt házelnök szerint kétkamarás parlament szükséges, ahol a második kamarában képviselhetik magukat a civilek, a szakszervezetek, a nemzetiségek és a határon túli magyarok. Szili Katalin szerint „kettéhasadt haza és haladás”. Mint fogalmazott, a magukat baloldalinak nevező pártok demokratikusak, de nem eléggé nemzetiek, míg a jobboldali pártok ugyan nemzetiek, ám nem eléggé demokratikusak. Nincs éhező, gyűlölködő, nemzetietlen demokrácia, de van más politikai alternatíva – tette hozzá.

Érdekes, új vetület lehet a KTI párt a parlamentben, ha most még nem is, de 2018-tól, mert nagy hiányt pótol. Nem kínál és nem kíván meg világnézeti elkötelezettséget, baloldaliságát a támogatásra szorulóknak képviselőjében látja. Van Magyarországon erős képviselője a külföldi nagytőkének, van végre kormányerőre jutott képviselője a hazai vállalkozóknak és a nemzeti fejlődést vállaló középosztálynak, van képviselője a markánsan megnyilatkozó nemzetieknek, de a fentiekbe nem sorolható úgynevezett kisembereknek, a szerveződésre képteleneknek nincs külön támogatója. Egy női vezetésű párt egyebek mellett felkarolhatja ezt a réteget azzal a feladattal, hogy a nemzet részeként éljenek, és érezzék is annak melegét. **Csapó Endre**